

Eduard Fontserè i l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català: rigor terminològic, interès lingüístic i base dialectal

MARTA SABATER BERENGUER
TERMCAT, Centre de Terminologia
ORCID: 0009-0002-4007-5130
msabater@termcat.cat

Marta Sabater Berenguer és llicenciada en Traducció i Interpretació per la Universitat Pompeu Fabra i té un màster en Lingüística Aplicada per la mateixa universitat. Des del 2005 forma part de l'equip del TERMCAT, on ha treballat especialment en l'àmbit de la normalització terminològica i l'elaboració de diccionaris especialitzats. Actualment és la responsable del portal Terminologia de les Ciències de la Terra.

Resum

Eduard Fontserè i Riba (Barcelona, 1870-1970) és un científic referent dels àmbits de l'astronomia, la meteorologia i la sismologia. Com a fundador i primer director del Servei Meteorològic de Catalunya, és considerat el pare de la meteorologia professional catalana. Una de les obres destacades de la seva bibliografia és l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català (Fontserè, 1948), que encara avui en dia és un diccionari de referència per als experts en meteorologia. La importància d'aquesta obra, però, no s'hauria de limitar a l'àmbit de la meteorologia, sinó que també es pot considerar un diccionari pioner i de gran rellevància dins de l'àmbit de la terminologia com a disciplina, tant per la metodologia utilitzada com pel seu abast.

PARAULES CLAU: terminologia; meteorologia; diccionari terminològic; principis terminològics; variació dialectal; terminologia popular

Abstract

Eduard Fontserè and his work Assaig d'un vocabulari meteorològic català (Essay on a Catalan Meteorological Vocabulary): Terminological precision, linguistic interest and dialectal basis

Eduard Fontserè i Riba (Barcelona, 1870-1970) was a leading scientist in the fields of astronomy, meteorology and seismology. As the founder and first director of the Meteorological Service of Catalonia, he is considered the father of professional Catalan meteorology. One of the outstanding works in his bibliography is Assaig d'un vocabulari meteorològic català (Essay on a Catalan Meteorological Vocabulary, 1948), which is still today a reference dictionary for meteorology experts. The importance of this work, however, is not limited to the field of meteorology since it can also be considered a pioneering and highly significant dictionary in the context of terminology as a discipline, for both its methodology and its scope.

KEYWORDS: terminology; meteorology; terminological dictionary; terminological principles; dialectal variation; traditional terms

TERMINÀLIA 29 (2024): 7-12 · DOI: 10.2436/20.2503.01.199
Data de recepció: 20/3/2024. Data d'acceptació: 6/5/2024
ISSN: 2013-6692 (impresa); 2013-6706 (electrònica) · <https://terminalia.iec.cat>

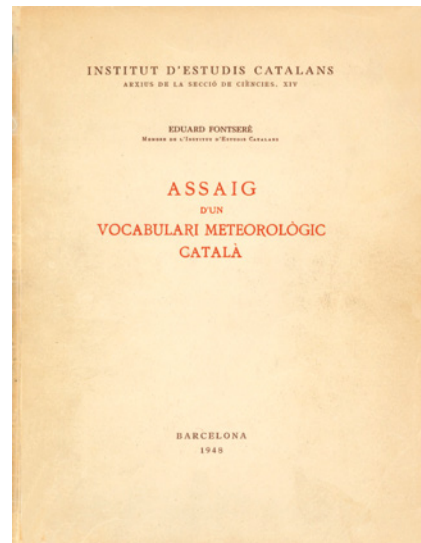
1 Eduard Fontserè, pare de la meteorologia catalana professional

Eduard Fontserè i Riba (Barcelona, 1870-1970) és una figura de referència en diferents disciplines relacionades amb les ciències de la Terra, especialment la meteorologia, l'astronomia i la sismologia. Llicenciat en Ciències Físiques i Matemàtiques, va ser un científic reconegut al capdavant de diferents iniciatives: per exemple, va ocupar diverses càtedres de la Universitat de Barcelona (Geodèsia, Mecànica Racional, Astronomia i Meteorologia); va ser el cap del Servei Horari de Barcelona, encarregat de fixar l'horari oficial de la ciutat; va projectar la part científica de l'Observatori Fabra i es va fer càrrec de les seves seccions Sísmica i Meteorològica; va fundar la Societat Astronòmica (1910-1921), que va permetre l'establiment d'una xarxa d'observadors; va presidir l'Ateneu Barcelonès i la Secció de Ciències de l'Institut d'Estudis Catalans, etc.

Enmig d'aquesta carrera professional de gran activitat i lideratge, el seu projecte principal i la seva aportació més significativa va ser la creació l'any 1921 del Servei Meteorològic de Catalunya, que va dirigir fins que va ser suprimit l'any 1939 i des d'on, entre altres moltes iniciatives, va crear els observatoris meteorològics de Sant Jeroni i del Turó de l'Home. Per la seva tasca al capdavant del Servei i per la seva voluntat divulgativa, Fontserè és considerat el creador de la meteorologia catalana moderna, que va saber posicionar dins del panorama internacional. Una de les obres destacades de la seva bibliografia és l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català, que va publicar un cop jubilat i que, setanta-cinc anys més tard, encara és un diccionari de referència en l'àmbit de la meteorologia i una obra de capçalera per als meteoròlegs i els aficionats a la meteorologia del nostre país. La importància d'aquest diccionari, però, no se circumscriu a l'àmbit de la meteorologia, sinó que també es pot considerar un diccionari pioner i de gran rellevància dins de l'àmbit de la terminologia com a disciplina, tant per la metodologia utilitzada com pel seu abast.

2 L'Assaig d'un vocabulari meteorològic català, una obra cabdal de la meteorologia i la terminologia

L'Institut d'Estudis Catalans va publicar l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català, d'Eduard Fontserè, l'any 1948 (set anys més tard de la data que consta en el pròleg de l'autor). És un vocabulari terminològic que conté més de vuit-cents termes amb definicions en català; al final de l'obra, es recullen dos índexs amb els equivalents en anglès i en francès, extrets, respectivament, del *Meteorological glossary* i del *Lexique météorologique*, amb les correspondències en català que es poden trobar en el cos del diccionari.

Coberta de l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català

L'obra estableix per primera vegada el vocabulari de la meteorologia en català, amb la voluntat d'aconseguir la precisió i l'adequació en l'ús dels termes, però també amb l'objectiu de situar el català al mateix nivell que altres llengües europees. A la Conferència Meteorològica Internacional que va tenir lloc a París el 1919 i a la qual va assistir Fontserè, es va reconèixer el valor del *Meteorological glossary*, publicat en anglès el 1916 pel Meteorological Office de Londres, i es va acordar que l'any següent els directors dels diferents serveis meteorològics que formaven part de la Conferència lliurarien els equivalents en les llengües respectives dels termes anglesos recollits en el *Meteorological glossary*. En realitat, no va ser fins a l'edició del 1930 que es van incorporar els equivalents de nou llengües oficials, amb l'objectiu de «fer que s'entenguessin d'una manera precisa els científics dels diferents països, i fer que s'entenguessin concretament els de cada país» (Fontserè, 1948, p. 5). Tot i que el català no es podia incorporar al *Meteorological glossary*, la publicació el 1948 de l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català també acomplia aquesta doble funció.

Com s'ha dit, però, l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català no representa només una fita en l'establiment de la terminologia meteorològica en català, sinó que a més es pot considerar una obra pionera en l'àmbit de la terminologia per diversos motius. En primer lloc, per la metodologia utilitzada i pels principis terminològics que guien tot el treball; en segon lloc, perquè és un diccionari terminològic que respon a un interès i compromís lingüístics globals, i no només a una necessitat d'un moment determinat; finalment, perquè, malgrat tractar-se d'un diccionari terminològic amb voluntat internacional, té molt en compte les formes tradicionals i la variació dialectal. A continuació, doncs, aprofundirem en aquestes tres perspectives del diccionari: el rigor metodològic, l'interès lingüístic i la base popular i dialectal.

2.1 Rigor metodològic

La terminologia és una disciplina que presenta una aproximació i unes característiques diferents de l'estudi del lèxic general. Per exemple, el treball terminològic tradicionalment es caracteritza per una aproximació onomasiològica de les unitats terminològiques i per la voluntat de normalització internacional, la qual cosa no ocorre en l'àmbit de la lexicografia.

L'austriac Eugen Wüster (1898-1977) és qui va fixar per primera vegada alguns d'aquests principis terminològics, i per aquest motiu és considerat el pare de la terminologia com a disciplina en l'àmbit europeu. De formació tècnica i industrial, el seu interès en la comunicació tècnica va ser clau en l'establiment del Comitè Tècnic 37 (ISO/TC 37) —Terminologia: principis i coordinació—, dins de l'Organització Internacional de Normalització (ISO) i el va portar a participar en l'elaboració del *Vocabulari electrotècnic internacional* (1938). El 1968 va publicar el diccionari sobre serres mecàniques *The machine tool*, amb el qual va fer realitat la seva idea de diccionari model i a partir del qual es va construir la teoria general de la terminologia.

Precisament alguns dels principis de la teoria general de la terminologia, com la perspectiva onomasiològica, la precisió i la claredat en la delimitació conceptual o la normalització internacional, són presents en el diccionari de Fontserè. El que crida l'atenció, però, és que Fontserè va néixer gairebé trenta anys abans que Wüster i que el diccionari de Fontserè (publicat el 1948 però probablement completat, a tot estirar, el 1941, tenint en compte la data del pròleg) és, en part, anterior a les obres de Wüster a partir de les quals es va construir la teoria general de la terminologia; per una qüestió cronològica, doncs, és difícil que l'obra de Wüster influís Fontserè en l'elaboració de l'*Assaig d'un vocabulari meteorològic català*.

A més, aquests principis específicament terminològics no només queden reflectits en les entrades del

diccionari de Fontserè, sinó que també queden explicats en diversos fragments del pròleg de l'autor, la qual cosa posa de manifest el rigor de la tasca que va emprendre i el seu paper capdavanter en l'àmbit de la terminologia.

Tenint en compte les reflexions del pròleg de l'obra, a continuació es detallen alguns dels criteris metodològics que vertebraven el vocabulari publicat per Fontserè.

2.1.1 Aproximació onomasiològica

Com tradicionalment és característic del treball terminològic, Fontserè va partir d'una aproximació onomasiològica, és a dir, va establir clarament els límits dels conceptes abans de determinar-ne la denominació més adequada. En el pròleg, de fet, es refereix a l'avançatge principal de seguir aquesta metodologia:

Aquest procediment, verament científic, de començar per la definició de la cosa i acabar per assignar-li el nom, ha permès diferenciar amb precisió molts fenòmens meteorològics. (Fontserè, 1948, p. 7)

2.1.2 Precisió conceptual

La referència a la precisió és una altra constant en el text de l'autor, amb l'objectiu d'evitar l'ambigüitat i facilitar els intercanvis comunicatius. Per exemple, en diferents ocasions fa referència a les «definicions inequívokes», i també esmenta la precisió com un dels objectius de l'elaboració del vocabulari: «fer que s'entenguessin d'una manera precisa els científics dels diferents països» (Fontserè, 1948, p. 5).

2.1.3 Solidesa bibliogràfica

En el treball terminològic, el procés de delimitació conceptual pot ser complex i requereix tenir en compte una àmplia bibliografia per arribar a la fixació d'una

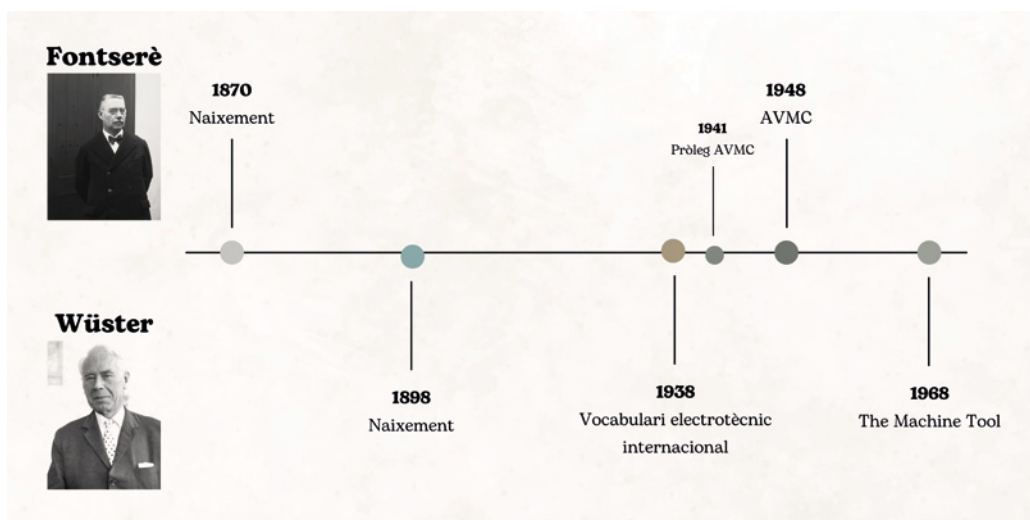

FIGURA 2. Línia cronològica comparativa de l'obra d'Eduard Fontserè i Eugène Wüster

definició que pugui tenir el màxim consens. Fontserè, tot i els seus amplis coneixements especialitzats en meteorologia, dona molta importància a la consulta de fonts externes, i així en deixa constància en el pròleg:

Totes aquestes publicacions, entre d'altres, les hem tingudes al davant per ajudar-nos a precisar algunes definicions o conceptes. (Fontserè, 1948, p. 8)

2.1.4 Definicions terminològiques

Les definicions terminològiques, a diferència de les definicions enciclopèdiques, no són una explicació exhaustiva de tots els elements relacionats amb un concepte, sinó que corresponen a una sola frase en què bàsicament es destaquen els trets necessaris per distingir un concepte d'altres de relacionats. Fontserè, tot i la seva àmplia formació i els seus coneixements, tenia molt clara l'empresa que duia a terme i va fer definicions realment terminològiques, tal com explica en el pròleg:

Les definicions i explicacions de la «Primera part» de l'opuscle són molt compendiaades, car l'objecte que ens ha guiat ha estat, més que res, el de fer una recopilació de mots, usuals o tècnics. Els estudiosos de Meteorologia que ho desitgin podran trobar molts més detalls en els corresponents articles del *Glossary* o del *Lexique*, en els quals a cada mot sol seguir una exposició de la teoria que hi fa referència. (Fontserè, 1948, p. 7-8)

2.1.5 Normalització internacional i normalització en l'àmbit propi

Alguns dels principals objectius de l'elaboració d'un diccionari multilingüe poden ser la normalització internacional o la normalització en un context local. Fontserè explica aquest doble objectiu en l'establiment d'un vocabulari meteorològic internacional (empresa promoguda en la Conferència Meteorològica Internacional de 1919), que probablement seria traslladable al seu vocabulari, el qual conté més de vuit-cents termes en català i índexs d'equivalents en anglès i francès:

Dues finalitats, en realitat, es perseguien: fer que s'entenguessin d'una manera precisa els científics dels diferents països, i fer que s'entenguessin concretament els de cada país, gràcies a un sistema de definicions inequívokes del significat de cada mot emprat en el llenguatge meteorològic. (Fontserè, 1948, p. 5)

2.2 Interès lingüístic

Tenint en compte que quan es publica l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català Fontserè tenia setanta-vuit anys (fins i tot si es pren com a referència la data del pròleg, que és una mica anterior i correspondria a quan Fontserè tenia setanta-un anys), es podria pen-

sar que l'elaboració d'aquesta obra va ser l'ocupació d'un gran especialista en un moment de menys activitat professional. En realitat, però, sembla que no va ser exactament així i que es pot afirmar que l'elaboració d'aquesta obra va ser fruit d'un interès, un compromís i una inquietud constants de l'autor per la llengua catalana.

Aquesta inclinació lingüística de Fontserè es palesa, per exemple, en les anotacions que va escriure en el seu exemplar de la primera edició del *Diccionari ortogràfic*, de Pompeu Fabra, de 1917. En aquest exemplar propietat de Fontserè, que ara es troba al Centre de Lectura de Reus, s'hi poden llegir 772 mots afegits als marges, tant referents al lèxic general com al lèxic especialitzat. Fontserè segurament va fer aquestes observacions abans de 1923, entre 1917 i 1923, ja que en la segona edició del *Diccionari ortogràfic*, de 1923, ja hi consten algunes de les aportacions que ell va anotar al marge.

Un treball molt interessant per descobrir les anotacions de Fontserè és el que van publicar Maria-Pilar Perea i Germà Colón a la revista *Els Marges* l'any 2013: «Les aportacions d'Eduard Fontserè a la lexicografia catalana» (Perea i Colón, 2013, p. 28-57). Segons aquest estudi, als marges de l'exemplar del *Diccionari ortogràfic* que va ser propietat de Fontserè es documenten 400 mots de caràcter científicotècnic (51 %), amb un pes important per als termes de meteorologia (87), física (39) i geologia (28). Seguint la classificació d'aquest estudi, a continuació recollim alguns dels termes de meteorologia que Fontserè ja va anotar abans de 1923 i que després en molts casos s'inclourien en la segona edició del *Diccionari ortogràfic* (DO), en el *Diccionari general de la llengua catalana* (DGLC), en l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català (AVMC), en el *Diccionari català-valencià-balear* (DCVB) o en el *Diccionari de la llengua catalana* (DIEC).¹

— Mots recollits a la segona edició del DO: *cercç*.

— Mots recollits al DGLC i també al DIEC: *advecció*, *advectiu*, *aerològic(a)* [*aerologia*], *anabàtic*, *anemògraf*, *anemograma*, *antisol*, *cirriforme*, *cromosfera*, *neomènia*, *parheli*, *ressol*.

— Mots recollits al DGLC, però amb canvis gràfics: *altime* <*altímetre*>, *altocúm* <*alto-cúmulus*> [*altocúmul*], *altonúvol* <*alto-núvol*> [*altonúvols*], *altostrats* <*alto-estratus*> [*altostratus*, *altostrat*], *barog* <*barògraf*>, *cap de núvol* <*cap de núvol*>, *cirrós* <*cirrós -a*> [*cel cirrós*], *cúmulonimbus* <*cúmulo-nimbus*> [*cúmulonimbus*], *estatoscop* <*estatoscopi*>, *fractocúm* <*fractocúmulus*> [*fracto-*], *galàctic* <*galàctic -a*>, *galàxia* <*galàxia*>, *llunar* [*lunar*].

— Mots no recollits al DGLC, però posteriorment incorporats al DIEC, al DCVB, a l'AVMC o en diverses d'aquestes obres: *aigualada*, *antheli*, *barograma*, *catabàtic*, *cel d'escata*, *ciclònic*, *cirrocúm*, *cirrostrat*, *darga*, *espectrofotòmetre*, *espectroheliògraf*, *estratosfera*, *golfa*, *llunisolar*, *mil-libar*, *nefoscopi*, *nimbostrat*, *nuvolassa*, *parhèlic*, *tropopausa*, *troposfera*, *nuvolositat*, *occidu-a*, *pluinejar*, *pluviositat*, *salmastre*, *voltorn*, *vorticós*.

Fontserè va anotar tots aquests termes, entre molts altres, quan tenia una quarantena d'anys, en un moment de plena activitat professional, coincidint amb els anys de la creació i la fundació del Servei Meteorològic de Catalunya, i per això es pot afirmar que l'interès i el compromís lingüístics el van acompanyar tota la vida. L'elaboració de l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català, doncs, no respon a la dedicació d'un moment puntual de la seva vida, sinó que és el fruit de les reflexions lingüístiques i terminològiques que probablement va fer al llarg de tota la seva trajectòria.

2.3 Base popular i dialectal

Al costat de termes altament especialitzats, tal com s'espera d'un vocabulari terminològic (per exemple, *barotròpic*, *coeficient d'extinció*, *declinació magnètica*, *difracció*, *escintil·lòmetre*, *estratificació*, *frontogènesi*, *hidrometeor*, *gradient adiabàtic*, *relleu isobàric*, *sobrefusió*, *troposfera*, *vorticitat*, etc.), l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català destaca per la inclusió de termes d'origen popular i dialectal. Fontserè considerava que, sempre que fos possible, era important utilitzar els mots ja disponibles en la llengua per designar els diferents fenòmens meteorològics descrits des d'un punt de vista especialitzat, tal com expressa en el pròleg de l'obra:

L'obra del Vocabulari internacional impresa en el *Glossary* i en el *Lexique* s'ha estès, per ara, només a les principals llengües oficials d'Europa. Àdhuc de les europees, algunes hi manquen. Les no oficials no hi són representades. Feina resta, doncs, als meteoròlegs de les noves fornades per a cercar, cadascú en el fons lexicogràfic del seu poble, els mots més adients a l'expressió dels diferents fenòmens de l'aire. (Fontserè, 1948, p. 7)

En el diccionari de Fontserè es recull un nombre important de formes pròpies de la llengua general, de tipus popular, referents a fenòmens meteorològics o atmosfèrics. A continuació en reproduïm alguns exemples: *aiguat*, *arc de Sant Martí*, *barba*, *barrufet de vent* o *follet*, *boira ploranera*, *bonança*, *cel d'escata*, *cerc*, *calitja*, *calma*, *clariana*, *eixut*, *estiuet de Sant Martí*, *fosca*, *fumera*, *gotellada*, *mestralada*, *minva*, *plovinejar*, *plovisca*, *recalmó*, *roina*, *rondar*, *rufagada de neu*, *tamborinada*, *terral*, *torb*, *verberol*, *xàfec*, *xafogor*, etc.

En les entrades del vocabulari, en diverses ocasions es posen en relació les formes populars o locals amb els tecnicismes establerts en l'àmbit internacional. Per exemple, *bufanda* remet a *pileus*; *fogony*, a *Föhn*; *merlets* (o *emmerlat*), a *castellatus*; *núvol penjant*, a *mammatus* o *mammato cúmulus*; *os de sípia*, a *altocúmulus lenticular*, i *rotllo*, *rodona* i *era*, a *halo*. D'aquesta manera, Fontserè proporciona una definició especialitzada d'expressions populars, facilitant així la comprensió entre els experts del país, i dona l'equivalència tècnica o de caràcter internacional a termes populars, amb la qual cosa permet també la comprensió entre els meteorò-

legs catalans i els d'altres països. Amb aquests exemples, doncs, queda reflectida la doble finalitat que té l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català per a Fontserè.

Pel que fa a la recopilació de formes dialectals, i tot i que la feina de Fontserè és encomiable, no es pot passar per alt el fet que és un recull desigual, ja que hi tenen molt de pes certes zones dialectals i no hi és representat el lèxic d'altres zones del territori. Així, per exemple, hi apareixen moltes formes pròpies i localismes de l'àrea de Girona, especialment de l'Empordà, com ara *cabrejar*, *cavalls*, *estuf*, *gropada*, *ramioles* i *verberol*. Aquest desequilibri es deu amb tota seguretat a la influència de Rafael Patxot i Jubert (1872-1964), nascut a Sant Feliu de Guíxols, que va ser mecenes d'activitats científiques dutes a terme pel Servei Meteorològic de Catalunya en l'època de Fontserè i va formar part, al costat de Fontserè, de la Comissió Internacional per a l'Estudi dels Núvols.

Una altra explicació de tipus personal pel que fa al recull de formes dialectals la podem trobar també en els mallorquinismes, que, si bé no són abundants, sí que són més presents en el vocabulari que les formes pròpies, per exemple, del valencià, que sembla que són inexistents. La justificació, en aquest cas, seria que Eduard Fontserè estava casat amb Margalida Marroig i Llopart, d'origen mallorquí, i segurament per això coneixia formes del dialecte balear, com *embat* i *calabruix*, que va introduir en l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català.

Amb relació a l'entrada del mot *calabruix*, però, convé fer una petita nota crítica, ja que la delimitació conceptual que va establir per a aquest terme no va ser del tot adequada: el mot *calabruix* va ser útil a Fontserè per donar nom en català al concepte conegut en anglès com a *snow pellets*, però el problema és que no va tenir en compte que en mallorquí aquesta forma corresponia al fenomen conegut en altres zones com a *calamarsa* o, més genèricament, com a *pedra*. En casos puntuals com aquest, doncs, en què Fontserè no va tenir prou en compte el significat de partida, convé una actualització del lèxic. Pel que fa concretament al cas del terme *calabruix*, des del TERMCAT ja s'ha fet una revisió d'aquest terme i, d'acord amb les aportacions d'experts de les Illes Balears, actualment es recull a la Neoloteca (el diccionari de termes normalitzats) com a sinònim de *calamarsa*; per als *snow pellets*, d'altra banda, s'han fixat formes de nova creació: *neu granulada*, i com a sinònim secundari, *neu rodona*.

3 Conclusions

Fontserè és considerat el pare de la meteorologia catalana professional, però també podria ser considerat un dels pares de la terminologia catalana. Malgrat que per ell el recull terminològic que va elaborar era de caràcter provisional (el titula «assaig») i en el pròleg deixa escrit que té «l'esperança que tard o d'hora servirà de

guia a qui vulgui emprendre la redacció d'un Vocabulari més definitiu»), el cert és que es tracta d'una obra completa en molts sentits.

En primer lloc, convé tenir present la solidesa terminològica de l'obra, vertebrada per uns principis totalment moderns per l'època. D'altra banda, també cal destacar que no es tracta d'una obra que fotografiï el camp de la meteorologia en un moment concret, sinó que segurament dona compte d'una visió més àmplia, ja que Fontserè durant bona part de la seva carrera professional va tenir present la iniciativa proposada per la Comissió Meteorològica Internacional d'elaborar la versió del *Meteorological glossary* en diverses llengües, de manera que el vocabulari és fruit d'una feina de recopilació de termes de llarg recorregut. Finalment, l'aportació dialectal de l'obra, encara que sigui desequilibrada, és destacable i hi atorga una importància d'obra de país més que no pas d'autor.

En certa manera es pot dir que, a través de l'anàlisi de l'Assaig d'un vocabulari meteorològic, la coneguda figura polifacètica de Fontserè com a meteoròleg, astrònom i sismòleg encara s'amplia més amb una triple perspectiva lingüística i fa sortir a la llum també el Fontserè terminològic, el Fontserè filòleg i fins i tot el Fontserè dialectològic.

A continuació, i per acabar, reproduïm les paraules que el lingüista Joan Coromines va dedicar a Fontserè en el llibre d'homenatge *Miscel·lània Fontserè*, publicat el 1961; les seves paraules són una descripció del tot encertada del vocabulari i tot un elogi de la seva obra:

[Eduard Fontserè] elaborà [l'Assaig d'un vocabulari meteorològic català] amb la seva gran sobrietat, amb una simplicitat extrema i una claredat que arriba a la transparència, amb certa elegància natural, gens recercada i despullat de tot enfarfec erudit. ✿

4 Bibliografia

- ALCOVER, Antoni M.; MOLL, Francesc de B. (1985). *Diccionari català-valencià-balear*. Palma de Mallorca: Moll.
- ARÚS DUMENJÓ, Joan (2015). «Eduard Fontserè, la meteorologia al servei del país i de la llengua». *Terminàlia*, núm. 11, p. 68-72.
- FABRA, Pompeu (1917). *Diccionari ortogràfic*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- (1932). *Diccionari general de la llengua catalana*. Barcelona: Llibreria Catalònia.
- FONTSERÈ, Eduard (1948). *Assaig d'un vocabulari meteorològic català*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2021). *Diccionari de la llengua catalana* [en línia]. 2a ed. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. <<https://dlc.iec.cat/>> [Consulta: 18 març 2024].
- METEOROLOGICAL OFFICE (1916). *Meteorological glossary*. Londres: Meteorological Office.
- OFFICE NATIONAL MÉTÉOROLOGIQUE (1926-1931). *Lexique météorologique*. París: Office National Météorologique. 7 fasc.
- PEREA, Maria-Pilar; COLÓN DOMÈNECH, Germà (2013). «Les aportacions d'Eduard Fontserè a la lexicografia catalana». *Els Marges*, núm. 99, p. 28-57.
- TERMCAT, CENTRE DE TERMINOLOGIA (2024). *Neoloteca* [en línia]. Barcelona: TERMCAT, Centre de Terminologia. <<https://www.termcat.cat/es/neoloteca>> [Consulta: 18 març 2024].

Nota

1. El subratllat indica que són termes recollits a l'AVMC, i les formes entre claudàtors corresponen a la variant gràfica recollida a l'AVMC quan és diferent de la grafia recollida anteriorment al DGLC.